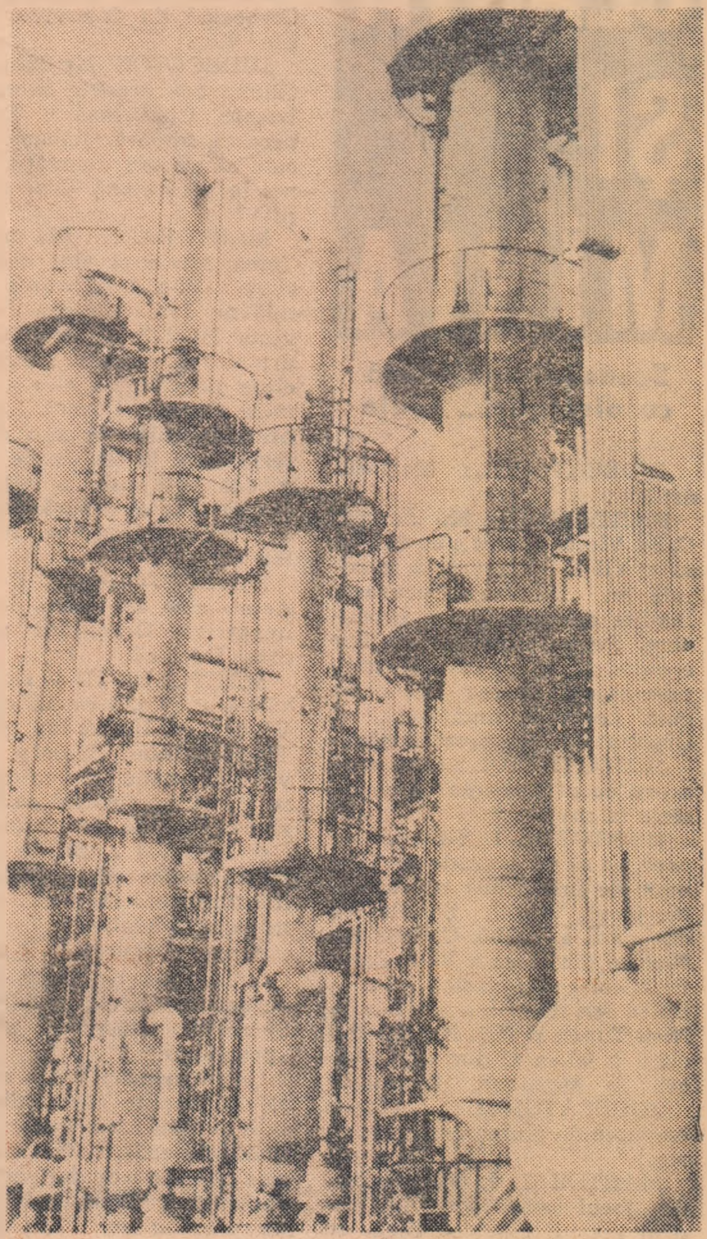
Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVII nr. 44 (1088) * miercuri 2 noiembrie 1966 * 8 pag. 30 bani

Aspect de la Combinatul Petrochimic Brazi.

Bloc notes

ULTIMA TREAPTĂ A COPILĂRIEI

de Acad. Victor EFTIMIU

Dragi copii, aveți acum, unii dintre voi, ca la 13—14 ani. E un moment important din viața voastră ; vîrsta cînd se încheie copilăria și cînd începe adolescența. Vă e mintea luminată și începeți să priviți în jurul vostru cu ochii conștiinței, cu privirea scrutătoare în viitor. Va trebui să alegeți o meserie, după aptitudinile și posibilitățile voastre, după preferințele voastre și porunca realităților.

Astăzi, copilul nu mai trăiește sub constrîngerile de odinioară, nu se va apuca, silit, de o meserie. Părinții îi lasă toată libertatea alegerii, îl ajută, cel mult, cu sfaturile lor, îi înlesnesc, cu experiența lor, începuturile, îl încurajează în clipe de șovăială, se bucură atunci cînd copilul lor are aceleași preferințe cu ei.

Încă înainte de a sosi vremea cînd să pășiți în școlile mai înalte, vă hotărîți pe ce drum veți merge.

Medic sau inginer, profesor de literatură sau de matematici, șef de atelier sau simplu lucrător, în orice domeniu vă veți manifesta, s-o faceți cu dragoste, cu devotament, fiindcă orice profesiune e frumoasă, dă prilejul să vă desfășurați meritele, să fiți folositori societății, să aveți o existență onorabilă, să deveniți cetățeni vrednici ai patriei.

De la cultura generală căpătată pe băncile școlii, apoi a liceelor, spre specializarea într-o ramură de activitate favorită, drumul vieții voastre trece prin marea școală a vieții. În traiul lor colectiv, elevii și studenții învață disciplina, camaraderia, simțul demnității omenești, îndatoririle către țară și semenii lor.

Ei pornesc într-un ritm, într-un iureș unanim, se întrec, imită bunele exemple, își prepară materia cu conștiinciozitate și nu se lasă pe tînjeală, fiindcă le-o iau înainte cei mai pregătiți, cei mai silitori. Aceștia vor cuceri viața.

Înlesnirile pe care le face partidul și guvernul tuturora obligă pe fiecare să fie vrednic de grija părintească a conducătorilor, a profesorilor, de munca și sacrificiul părinților. Viața nu se oprește pe loc. Ea merge înainte, tot mai impetuoasă, tot mai cuceritoare. Cel care rămîne în urmă din pricina neglijenței va regreta el, cel dintîi, văzînd cum alții se realizează învățînd, găsind și timpul necesar să se instruiască la o reprezentație teatrală, la un concert, la un film, la o întrecere pe stadion. Orele petrecute la masa de lucru, sportul în aer liber se împletesc armonios și realizează acea minte sănătoasă într-un corp sănătos de care vorbeau strămoșii noștri romani.

Lumea școlarilor, a tuturor celor ce studiază se îmbogățește pe zi ce trece : ei se pregătesc pentru viitor, ei sînt viitorul.

VĂ PLACE CHIMIA ?

Vîrstele sînt praguri înspre cunoaștere. Vine un timp cînd copilăria ți se pare ca o haină rămasă prea mică. Te-ai despărțit nici nu știi cum de jocurile ei simple și nu mai poți crede că un dovleac se poate preface în caleașcă ori șoriceii în cei mai grozavi bidivii. Totuși, viața are alte nenumărate minuni pentru tine și e la fel de nerăbdătoare să-ți dezvăluie tainele, pe cît ești tu de pasionat să le afli.

Iată o prietenă cu care faci cunoștință în clasa a VII-a. Ți-a pregătit numai surprize : pentru ea, simpla scăpărare a unui chibrit, este o combinație interesantă între sulful gămăliei și oxigenul din aer. Chimia observă și studiază neobosită experiențele complicate ce au loc în eprubete sau recipiente. Ba chiar, născocind substanțe noi, s-a luat la întrecere cu natura. Și astfel a preschimbat gazul metan în cămașa elegantă pe care o încerci mîndru înaintea oglinzii, sau îți servește laptele într-un pahar ce pare de cristal, dar este din... țiței. Cît despre crocodilul din pielea căruia a fost croit ghiozdanul, nu-și are originea în Nil, după cum s-ar crede. A luat ființă în flăcările unui reactor modern și face parte dintr-o familie necunoscută zoologiei : industria polimerilor.

Stăpînă pe atîtea uluitoare prefaceri, noua voastră cunoștință trezește fără îndoială, entuziasm. Uneori, poate intimidează un pic...

— Este chimia un obiect greu ?

Întrebarea, dezlănțuie de fapt în jurul acestei materii, prima... „reacție" a școlarilor. Din mulțimea răspunsurilor pe care le-am auzit de la pionierii regiunii Galați, iată două ce nu se aseamănă între ele :

DRAGOMIR MARIOARA din clasa a VII-a A, Școala generală nr. 26, satul Chișcani : Știți, primele noțiuni de chimie le-am cunoscut mai întîi dintr-un volum impunător de-al tatii. Văzîndu-l cum stă ore întregi cu ochii pe pagini, eram aproape sigură că voi întîlni o lectură captivantă ca în romanele lui Jules Verne. Și cînd colo, am descoperit numai simboluri, formule și scheme ! M-a cuprins amețeala. Să nu rîdeți, dar și

Petre MARIA

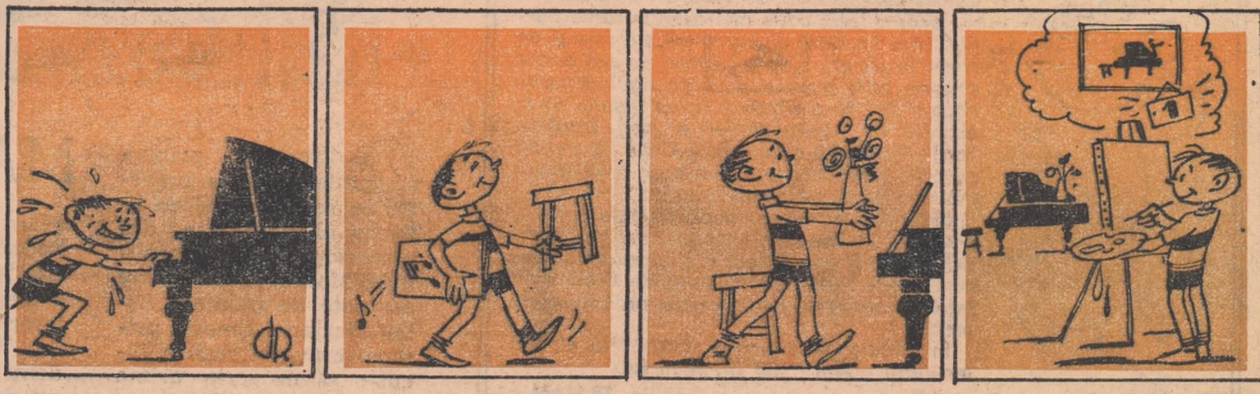
(Continuare în pag. a 3-a)

Spre stele !

Matematica nu înseamnă numai adunare și înmulțire, scădere și împărțire. Acestea reprezintă, ce-i drept, alfabetul. Urmează apoi, ecuațiile mai simple, mai complicate, geometria... Membrii cercului de matematică de la Școala generală din satul Tău, comuna Roșia de Secaș, raionul Sebeș au discutat la ultima întîlnire despre matematică și... univers. Drumul cifrelor duce spre stele !

Strănepotul poetului

În sală e liniște. Un băiat cu obrazul smead și privirea ageră vorbește ascultătorilor despre bunicii și străbunicii lui, despre locurile natale ale familiei sale. Este pionierul George Emanoil Coșbuc, strănepotul poetului. El a fost invitat la Școala generală nr. 81 din București, la cercul literar „George Coșbuc", care va avea și o revistă literară proprie „Fire de tort".

Desen : R. DULDURESCU

CEARTA ȘI MÎNIA

Scenetă imaginară cu dialoguri... reale

JUDECĂTORUL: Martorul nr. 1.

MARTORUL I: Mă numesc Călin Viorel și sînt elev în clasa a VII-a D, la Școala generală nr. 151 din București. Înainte de toate am o propunere. Pe buturuga vinovaților e cazul să ia loc următoarele personaje: Gluma de prost gust, Lenea la învățătură și Orgoliul sportiv prost înțeles.

JUDECĂTORUL: Cine e de acord cu propunerea, să se înscrie la cuvînt.

MARTORUL I. Sînt de acord. Și să vă spun de ce. Glumele de prost gust pe care le fac elevii Vintilă Șerbănescu din clasa a VIII-a C, Rîndașu Nicolae din clasa a VI-a, Zamfir Nicolae din clasa a VI-a D, Bulea Ion din clasa a VII-a D, Nicu Tupan și Hau Nicolae din clasa a VII-a C duc de multe ori la supărare, la ceartă!

JUDECĂTORUL: Cîteva exemple de glume nesărate, vă rog!

MARTORUL I: Să vorbim de „jocul castanelor". În cadrul acestui „joc" — dacă se poate numi joc — orice elev cînd vine la școală cu o haină nouă trebuie să anunțe din pragul clasei: „Am haină nouă!" Altfel, amatorii de glume proaste îl pedepsesc cu „castane". Adică îi dau ghionturi în cap.

JUDECĂTORUL: Cum, își lovesc colegul, îl brutalizează? Și asta numesc ei glumă?

MARTORUL: Exact! Urmează apoi glumele cu pionezele pe bănci, stropitul cu cerneală.

JUDECĂTORUL: Gluma de prost gust să treacă pe buturuga vinovaților!

GLUME DE PROST GUST: Greșeală! Eu descrețesc frunțile! Eu...

JUDECĂTORUL: Minciună! Gluma adevărată e ca sare în bucate. Cînd însă e glumă proastă, supără, jignește. Acum să vedem vinovăția... Lenei la învățătură. Cine ne ajută?

MARTORA II: Mă numesc Toma Maria și sînt elevă în clasa a VI-a A la Școala generală nr. 10 — Oradea. În privința lenei la învățătură dau următorul exemplu: există în clasa noastră un elev cu numele Oprea Cornel. Acesta pretinde colegilor să-i dicteze rezultatele la temele de matematică, să-i sufle la lecții. În caz contrar se supără, se ceartă și nu o dată ajunge la... bătaie!

JUDECĂTORUL: E clar. Acum cine are ceva de spus împotriva Orgoliului sportiv prost înțeles?

MARTORUL III: Eu, Mihăilescu Dan, elev în clasa a VII-a C la Liceul din comuna Tinca, raionul Salonta. Elevul Fănățeanu Mircea din clasa a V-a nu suportă ca cineva să-i ia mingea din picior. Cînd i se întîmplă astfel de cazuri, pune piedica adversarului, îl îmbrîncește... De aici... ceartă, mînie și celelalte.

JUDECĂTORUL: Lămurit. Orgoliul sportiv prost înțeles pe banca vinovaților! (Pauză). Și acum, iată-ne la sfîrșitul „procesului".

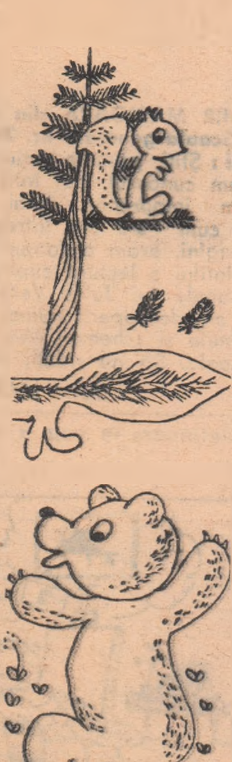
Ce am urmărit? Am urmărit să descoperim cîteva din cauzele pentru care, uneori, colegialitatea suferă. Nu-i de ajuns să-i dojenești pe doi copii care se ceartă! Trebuie să vezi și de ce ajung aici. După cum ați constatat, motivele de mînie ale unora sînt pur și simplu ridicole, ca în cazul „castanelor", tot ridicole, sînt și unele glume!

Paul DAN

N.R.: Sceneta imaginară de mai sus a fost scrisă pe baza datelor reale culese în cadrul anchetei întreprinsă în Școlile generale nr. 10 — Oradea, nr. 151 — București și în Liceul din comuna Tinca, raionul Salonta.

PIX OBSERVĂ

Nevinătorească...

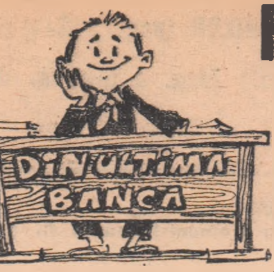
„Fugi cu ursul!"... Replica asta mi-a venit în minte cînd, suind dîmbul de deasupra vilei nr. 25 din Borsec, ascultam „nemaipomenitele aventuri" ale lui „Robin Hood" al stațiunii: Bogye Georgică din clasa a VI-a. Mai întîi mi-a povestit cum a prins o veveriță, apoi cum a urmărit o vulpe delicventă, după fulgii găinii captive — furase o găină. Cînd am ajuns sus, în desișul brazilor, și-a întors spre mine ochii albaștri și îndrăzneți: „Dar nu știți pe-a cu ursul". Haiti! Mi s-au înmuiat picioarele. M-am prăbușit pe un trunchi, de brad, așteptînd să fiu sfîrtecat... de puzderia de senzații tari ce se anunțau. Cică așa se-întîmplase...

Își ia Georgică toporișca să taie ceva uscături. Fluieră haiducește și-și alcătuiește un braț frumușel, pe care-l leagă cu o storicică. Pînă se odihnește un pic, caută prin jur niscaiva ciuperci. Și tocmai atunci, de după o buturugă scorburoasă, apare ursul — un urs adevărat. (Mă țin de trunchi cu mîinile amîndouă). Ursul se apropie mormăind, dă de legătura cu vreascuri, se supără așa din senin și-i arde o labă că le împrăștie în toate părțile. (Am înghețat și parcă mi s-a pus și un cîrcel la picior). Georgică însă nu mai poate suporta atîta mojicie și strigă agitînd toporișca: „Ei! N-ai obraz? Acum trebuie să le aranjez iar... (argumentul e just). Cară-te, hai!" (Replica e categorică). Ursul dă o raită cu ochii somnoroși prin jur, apoi o ia înapoi trosnind vreascurile sub tălpi...

Răsuflu și eu ușurat după poveste și-l rog s-o luăm în jos, spre casă. Mă uit cu coada ochiului la el cum fluieră și cîntă prin pădure, cum joacă fotbal cu conurile de brad, cum tabără voinicește cu toporișca pe buturugile uscate.

În pădure, Georgică e „acasă" la el, toți locuitorii pădurii sînt prietenii lui.

Ilie TRAIAN

REVOLTĂ ÎN IMPĂRĂȚIA SCRISORILOR

— Foileton —

de Ovidiu ZOTTA

Există și o impărăție a scrisorilor! Acolo, clădirile au forma cutiilor poștale, casele de modă prezintă ultimele modele de timbre pentru sezonul în curs, în restaurante se consumă deliciosul lipici cu garnitură de ceară roșie, iar cetățenii merituoși sînt decorați cu ordinul Ștampilei de aur. Bulevardul Corespondenței este foarte animat. Pe aici se plimbă, meditative, scrisorile [1]) lui Alexandru Macedon către dascălul său, filozoful Aristotel, însoțite de ecoul armelor din expediția din Asia și de muzica versurilor „Iliadei". Îndrăznețe și ironice, „Scrisorile persane" ale lui Montesquieu[2]) se mîndresc cu faptul că nu sînt niște simple episoade, ci o operă literară celebră. Cu cojocel înflorat și brîu de care atîrnă o spadă lucioasă, se preumblă vestita scrisoare a tîrgovețului Neacșu[3]) de la 1514, primul document scris în limba română pe care îl cunoaștem. Stă de vorbă cu niște persoane dispuse oricînd să povestească ceva interesant: scrisorile lui Ion Ghica adresate lui Vasile Alecsandri. Ele știu o mulțime de lucruri, și nu există cercetător în cîmpul literaturii sau al istoriei care să nu le consulte

Sînt și scrisori mai puțin celebre, însă mulțumite cu conștiința utilității lor. Ele alcătuiesc majoritatea. Una anunță succesul cuiva la examenul de admitere în facultate, alta — o nuntă, unele mărturisesc gînduri de prietenie, altele întreabă, se miră, solicită, dau lămuriri, iar seara se duc să se amuze la teatru unde se reprezintă, bineînțeles, piesa „O scrisoare pierdută"!

Ei bine, în această împărăție a gîndurilor exprimate prin scris s-a produs deunăzi un mare scandal! Vă rog să mă credeți, liniștea arhivei a fost tulburată de un intrus! El a cerut drept de cetățenie. Era un bilețel prăpădit, agramat, șchiop de punctuație, dar scris cu litere citețe. Transcriem conținutul său: „ZUZ NE CARAM DE LA FRANCEZA RASPUNS". Semnat: St.[4])

— „Lipsă de cinste și rea înțelegere a scopului învățăturii. Fiți sănătoși" a exclamat o scrisoare a lui Alexandru cel Mare.

— „Dau știre domniei tale că e neghiobie!" a spus scrisoarea lui Neacșu.

Dar cine e autorul revoltătorului bilețel? Un poliglot care, cunoscînd toate limbile și dialectele, se plictisește asistînd la o oră de franceză? Nu! E un „poet". Una din acele firi romantice care caută să-și prelungească copilăria înmulțind numărul anilor petrecuți pe băncile școlii... Oh, încă nu-i înțelegem pe acești sensibili care sînt repetenți... Căci și Săftian G., și Zuz D., adresantul, fac parte din această categorie restrînsă, dar notorie! O fi dulce, o fi încîntător să stai într-o clasă unde colegii au un an mai puțin? E greu de înțeles complicata filozofie a repetenților! În mod normal, ei ar trebui să învețe pe ruptele, dovedind că vor să șteargă amintirile neplăcute, dar se vede că unora le surîde să le crească mustața în școala generală!

Pe scurt, bilețelul a fost dat afară din împărăția scrisorilor, sub motiv că folosește alfabetul și hîrtia într-un mod nepermis! Dar dacă amicii de mai sus vor să intre în istoria scrisorilor celebre, au încă șanse! Uite, Săftian ar putea compune un bilețel în felul acesta: „Zuz, dragă, te implor, iartă-mă, dar nu mă pot întîlni cu tine mîine dimineață deoarece AM DE ÎNVĂȚAT.[5]) Ei bine, ar fi o epistolă remarcabilă, demnă de ordinul Ștampilei de aur!

Desen: Puiu MANU

[1]) Plutarh, „Vieți paralele" vol. 3, Ed. Științifică, 1966.

[2]) Montesquieu (Charles Louis de Secondat), 1689—1755, mare scriitor și filozof francez.

[3]) Istoria literaturii române", vol. I, pag. 296, Ed. Acad. Republicii Socialiste România, 1964.

[4]) Săftian G., elev, clasa a VII-a, Șc. gen. nr. 1 Suceava. Operă în manuscris.

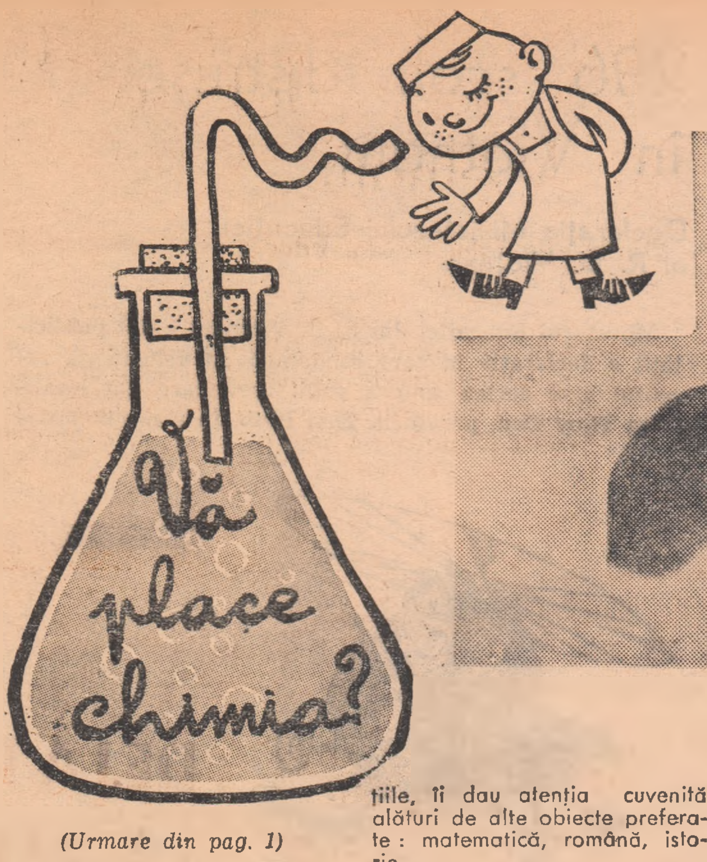
[5]) Operă încă neapărută, dar pe care o așteptăm cu nerăbdare...

MARIANA

De cîțiva ani, printre scrisorile sosite la redacție ne rețineau mereu atenția plicuri sosite din pitorescul oraș Cîmpulung Moldovenesc. Erau semnate de pioniera Sabie Mariana. Emoția primirii cravatei roșii a făcut-o să ne scrie prima corespondență. Apoi au urmat altele. Una despre o excursie în munții Rodnei, alta despre o vizită la muzeul raional, a treia despre o seară literară... Și așa soseau, una după alta, corespondențele Marianei. Rînd pe rînd, scrisorile ei ne aduceau vești tot mai interesante, mai frumoase despre cele mai felurite aspecte din viața ei și a colegilor. Aceasta pentru că Mariana nu așternea pe hîrtie în fuga condeiului tot ce avea de spus. Ea (după cum vedeți și în fotografie) se gîndește mult despre ce să scrie, formulează frazele cugătator, literar. Corespondențele ei sînt de multe ori frumoase compuneri, deși pentru ele nu primește note. Aprecierea redacției și mai ales a cititorilor au însă pentru ea valoarea notei maxime.

Nu de mult, așa cum v-am mai anunțat, am primit de la Mariana a 150-a scrisoare. Între timp numărul corespondențelor a crescut. O dată cu aceasta și numărul prietenilor care îi scriu, care îi solicită fotografia. Pentru ei, ca și pentru toți cititorii, publicăm fotografia corespondentei noastre *Sabie Mariana, clasa a VII-a A, Școala generală nr. 4 Cîmpulung Moldovenesc, regiunea Suceava.*

Fiecare experiență cere atenție, răbdare, multe cunoștințe.

(Urmare din pag. 1)

la școală în primele ore de chimie deși se explicau lucruri foarte simple, mi se păreau de neînțeles. Ca la un hocus-pocus, pe tablă apărea mereu un noian de probleme neînțelese. Într-o oră, am fost chemată în fața clasei să lucrez la o experiență. Filtram apa prin nisip și tot ce făceam era atît de atrăgător, încît... mi-am uitat emoția. Așa am primit prima mea notă la chimie: un 10! De atunci, învăț cu dragoste.

FLOREA MARIA, clasa a VII-a, Școala generală nr 26, — Galați:

Cred că mi-a fost prietenă apropiată și atunci cînd învățam la botanică sau la fizică. Pentru a călători mai departe cu aceeași plăcere pe drumul chimiei este foarte important să pregătesc fiecare lecție. Dar nu socotesc că trebuie să repet definițiile ca pe niște poezii, pînă le știu pe de rost. Vreau ca formularea exactă să treacă prin judecata mea, să arate cît sînt de stăpînă pe noțiunile din orele trecute.

— Cum înveți la chimie?

Oare există un „secret", o „piatră filozofală" cu ajutorul căreia poți să preschimbi explicațiile profesorilor și rîndurile din carte fără multă trudă, în aurul unor cunoștințe temeinice?

Și acum să auzim părerile:

MIȚU TUDORIȚA, clasa a VII-a A, Școala generală nr. 26 — Chișcani: În primul rînd, am grijă să nu pierd nici una din explicațiile din timpul orelor și mi le notez pe paginile maculatorului de chimie cît mai citeț și mai ordonat. Acasă, cer ajutorul manualului pentru completări, fac rezumate la recapitulare. Cred că există totuși un „secret", acela al caietului de notițe. Dacă Mardare Marița, colega mea, l-ar cunoaște, nu și-ar trece explicațiile la o oră pe un maculator, la altă oră pe altul, încît pentru ea simbolurile și definițiile au început să se joace de-a v-ați ascunselea într-un vraf de hîrtii.

ȚIGĂNUS GEORGICĂ, clasa a VII-a B, Chișcani: — În afara celor spuse de Tudorița, adaug că mă port politicos cu chimia. Atunci cînd îmi pregătesc lecțiile, îi dau atenția cuvenită alături de alte obiecte preferate: matematică, română, istorie...

Oare toți pionierii procedează la fel?

— Există o formulă a pasiunii pentru chimie?

Oricît ar fi de răsfoite tratatele specialiștilor, nu s-ar putea găsi e rimată chimic o anume formulă miraculoasă: a pasiunii. Totuși, .ea există și multi pionieri au ajuns s-o descopere.

Să vedem cum...

BOTEZATU DAN, clasa a a VIII-a E, Școala generală nr. 28 Galați: Chiar ieri am urmărit o experiență foarte interesantă. Ultimul cristal cu sulfat de cupru pe care l-am lăsat să cadă încetișor, ca așchia unei stele în soluția saturată din eprubetă, nu s-a dizolvat. Era un semn sigur pentru mine că puteam să filtrez lichidul. El închipuia acum un cer nespus de senin. i iată, cîteva fărîme din carbonatul de sodiu au însuflețit deodată micul univers.

Din partea noastră se cuvine o completare: experiența o aflase Dănuț într-o carte de chimie distractivă. Pionierul Botezatu Dan își petrece în laboratorul lui de acasă ceasuri bogate de sfat cu chimia asupra neasemuitelor ei minuni.

FROSIN AURICA, din clasa a VIII-a A, Școala generală nr. 26 — Galați: — Citesc cu drag „Revista de fizică și chimie". Pentru mine formulele și ecuațiile pot să vorbească tot atît de pasionant ca literele unei cărți cu întîmplări extraordinare.

CONSTANTIN CĂLIN, clasa a VII-a A, Chișcani: Comuna noastră se învecinează cu marele gigant al chimiei — Combinatul Chimic Brăila.

Sub ochii mei, din masele fibroase prin iscusința industriei chimice au luat ființă coalele albe de hîrtie pe care poate se tipărește și gazeta noastră. La stația-pilot a Combinatului se fac zilnic noi experiențe, sînt sărbătorite alte reușite. Îmi doresc să urmez Școala profesională de chimie. E o tradiție pentru absolvenții școlii generale din satul nostru...

★

Iată, așadar, o prietenă cu care faceți cunoștință în clasa a VII-a: CHIMIA. Ea a și început să vă însoțească pe drumul vostru în viață.

Dialoguri în clasă

— Ai rezolvat problema aceia cu perimetrul stadionului?

— Da!
— Și cît ți-a dat?
— Patru!
— Cum patru? Mie mi-au ieșit 560 m.
— Patru după ce mi-a controlat caietul...

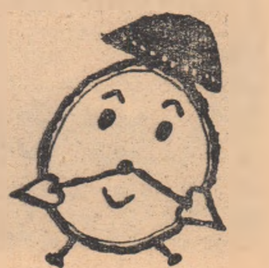
Profesorul: Ce știi despre Comuna primitivă?
Elevul:... ă... ă... n-a fost electrificată.

Profesorul: Elevul Răducan, vorbește-ne despre „Școala Ardeleană".
Elevul: Nu știu nimic, tovarășe profesor. Eu vin de la Școala nr. 273.

CUM NE COMPORTĂM

ORELE DE "LINIȘTE"

Consemnul

Bucuroasă că a terminat de pregătit lecțiile pentru după-amiază, Munteanu Camelia din clasa a VII-a C a Școlii generale nr. 6 din Hunedoara începe să-și strîngă caietele și cărțile. Cele de care are nevoie la școală sînt puse în servietă. Celelalte sînt așezate frumos la locul lor, în dulap.

E mulțumită că a reușit să rezolve problema la algebră. Nu a fost chiar așa de grea, dar i-a luat ceva timp. A refăcut-o de cîteva ori. În cele din urmă și-a dat seama că undeva se ascunde un „secret". Puțină concentrare și... totul s-a sfîrșit cu bine.

Se aude soneria. În prag se arată Iosifescu Tania, colega ei de clasă. Și ea a rezolvat problema. A obținut același rezultat.

— Ce-ar fi să luăm mingea și să mergem afară? — propune Tania.

La același lucru s-a gîndit și Camelia. Dar, deocamdată, nu se poate. Ar însemna să calce „consemnul". Și-atunci, ce ar spune ceilalți?...

— Eu zic să mai așteptăm puțin.

Terenul e la doi pași de blocuri, dar Camelia știe că dacă vor fi văzute cu mingea se vor aduna și alți copii. Și-atunci, vrînd nevrînd, o să fie gălăgie. Tocmai de aceea, Camelia și colegii ei au făcut o înțelegere: să se joace numai după ce termină toți lecțiile. A deschis iar servieta, a rezolvat împreună cu Tania două probleme, au repetat la geografie... Și deodată, în stradă s-a auzit soneria unei biciclete. Pentru mulți acest sunet subțire ar fi trecut neobservat. Camelia însă îl cunoștea. La fel de bine îl cunoșteau și ceilalți copii din blocurile învecinate. Era „consemnul". Orele de liniște trecuseră.

De acum, se puteau juca în voie.

„Distracțiile" lui Benea

Iese în fața blocului. În fiecare dimineață, la aceeași oră: 9. Nu-i nimeni pe afară. E vremea cînd colegii săi își fac lecțiile. Ar vrea să se ducă în centru, dar e prea departe. Zărește în colțul străzii cîțiva țîncăi care se joacă cu o minge. Se duce la ei. Copiii îl privesc cu teamă. Le ia mingea și se întoarce în fața blocului. Țîncăii se țin după el, plîngînd. Și Benea Ion din clasa a VII-a C a Școlii generale nr. 1 din Brad — căci despre el e vorba — începe să se „distreze": bate mingea de zidul blocului. Cineva deschide o fereastră și îi strigă să se astîmpere, dar el nici nu se sinchisește... Continuă să bată mingea. Cînd își aduce aminte de țînci întreabă mirat: „De ce plîngeți, mă? Las' că vă arăt eu". Și, din senin, împarte cîțiva pumni în stînga și în dreapta. Alt gen de a se „distra". Se „antrenează". Doar vrea să ajungă boxer. Iar copiii, strigînd, se împrăștie pe unde apucă.

— De cînd s-a mutat aici nu mai avem liniște — spun vecinii. Așa „se joacă" în fiecare zi. Numai certuri și bătăi. Și doar e și el elev. Ar trebui să mai pună mîna și pe carte...

Oare colegii de clasă știu cum își pregătește Benea lecțiile?

Un vis ciudat

M-am oprit nedumerit în drum. Recunosc fiecare casă, fiecare fereastră. Asta să fie strada? Tare nu-mi vine să cred. Iată și școala! Privesc tăblița de deasupra intrării. Scrie clar: „Școala generală Dr. Petru Groza". În Deva nu-i decît o singură școală cu această denumire. Aceea din strada 6 Martie. Exact strada pe care mă plimb ori de cîte ori vin la Deva. Dar dacă asta-i strada, de ce nu se aud chiote, de ce nu se bate nimeni?... Unde-s „spadasinii"? Dar cei care imită răcnetele tigrilor? E doar ora cînd ies cu toții de la școală!

O, dar iată că se vede un grup. Ei să fie? Imposibil. Aceștia sînt niște copii liniștiți. Dacă nu i-aș fi zărit, nici nu le-aș fi bănuit prezența.

— Noi sîntem nene, mi se adresează deodată unul dintre ei. Îi cercetez îndelung. Și nu-mi vine să cred. Îi întreb:

— Învățați la școala aceasta?

— Sigur, nene. Doar ne-ai văzut de atîtea ori...

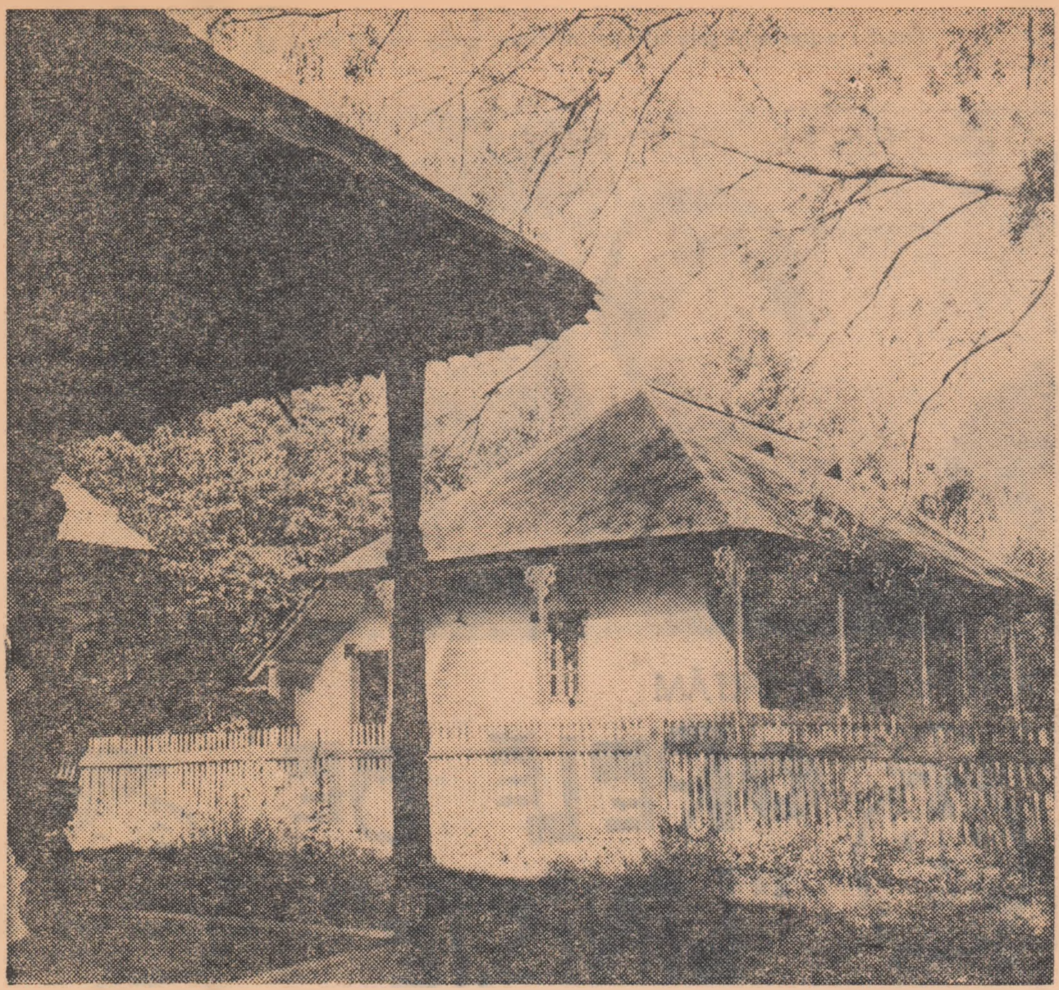
— V-am văzut... Da... Dar unde-i larma? Unde-s încăierările, fluierăturile?...

— S-au terminat nene. Gata! Astea au fost odată. Acum ne-am schimbat că-i nevoie de liniște și tocmai de aceea ne-am cumințit. Să ne rogi matale să mai facem gălăgie și tot n-o să-ți facem pe plac.

Ciudat... Foarte ciudat. Așa să fie oare? Îi mai privesc o dată și mă încearcă un fel de bucurie. Fără să știu de ce, simt nevoia să le strîng mîna. Să le arăt cît de mult mă bucur! Dar nu reușesc să-i ajung... Deschid brusc ochii și constat că totul nu a fost decît un vis...

Mă apropii de fereastră. Peste drum recunosc niște răcnete de tigru... Se aud strigăte... fluierături... Nu mă mai uit în stradă... Simt o tristețe, o părere de rău. Îmi pare rău că visul a fost doar... un simplu vis.

Emil BUNEA

O imagine de la Muzeul satului : casă țărănească de pe meleagurile Bacăului.

CATRINA

Autobuzul saltă și scutură, ca un țap bătrîn, înfuriat, iar călătorii se clatină într-una, de parcă și-ar da mereu binețe, unii altora. Iar soarele de toamnă coace aerul...

— „Capul liniei, vă roog !"

Tresar. Și eu care trebuia să cobor la școală ! Mă duceam la prietenele mele dintr-a VII-a : Bursuc Elena, Varga Tereza, Ungureanu Elisabeta...

Iată-mă acum, la capătul din deal al comunei Mărgineni. Dacă tot am ajuns pînă aici, am pornit să hoinăresc, în drum spre școală.

În dreptul vechii mori, venea să se întîlnească cu șoseaua, un mic drumeag umbros. Am apucat-o pe el, dar răcoarea, care se furișa de soare la poalele gardurilor înalte, nu-mi putea potoli setea, care mă chinuia de mult.

În pragul unei case s-a ivit o basma înflorată, și a dispărut apoi. Am bătut cu voinicie în poartă și îndată s-au pornit niște hămăituri grozave. Basmaua răsări iar :

— Taci ! Taci o dată, furiosule !

— Nu vă supărați ! Aș vrea un pahar cu apă...

— Da cum nu ! Poftiți înăuntru, doar n-o să ședeți la poartă. Nu sînteți de pe aici, nu ? !

„Furiosul" s-a înduplecat să-mi dea voie. Așa că am intrat în curtea casei cu două brîie albastre, pe care se înșurubau în sus romburi albe, de parcă oamenii, atunci cînd și-au construit casă nouă, n-au lăsat de tot uitați vechii stîlpi ai pridvorului strămoșesc și i-au zugrăvit pe perete.

Am aflat repede cum o chema pe gazda mea, și cîte încă altele... Aveam doar, amîndouă, 23 de ani !

O cheamă Catrina Gherghelugă și, la vîrsta ei, e o veche membră de partid. De trei ani — șefă de echipă la cooperativa agricolă.

Mă uitam le ea : rîdea într-una.

Harnică trebuie să mai fie ! Echipa ei a terminat într-un timp record recoltatul sfeclei, și au avut de lucru, nu glumă. Acum zorea la strînsul cartofilor, iar producția lor era de 200 la sută.

— Bună recoltă, Catrino ! Dar cu floarea-soarelui, cum stați ?

— 22 000 kg la hectar !

— Frumos. De altfel, Catrina dragă... rezultatele se văd !

— ! ? !

— Aici mașina de cusut, colo radioul, dincolo televizorul, mobilă nouă. Și cîte vor mai fi fiind în cealaltă cameră !..

Catrina roșește, și-mi răspunde iute :

— A, acolo, nu vă pot pofti ! Dumneavoastră de la oraș, n-o să vă placă !

— De ce ? ! Acum m-ai făcut chiar curioasă !

— Noi așa avem în casă : o cameră nouă, tinerească, și una bătrînească.

— Atunci, chiar te rog, să-mi dai voie, să intru.

Și am avut ce vedea...

Parcă și ușa a scîrțîit deschizîndu-se, și a lăsat să năvălească în tindă aerul răcoros și mirosind a busuioc. De-a lungul peretelui se întindea o laviță îngustă. În colț, lada tradițională, încrustată și încătărămată, sta întredeschisă, lăsînd să se zărească mîneca unei bundițe. Pe podea, scăunelele joase pe trei picioare, ca niște broaște jucăușe, iar de pe pat, pînă în tavan, se înălțau ticsite perini și țoale mițoase. Pe pereți, ca niște fluturi uriași, coborîți dintr-o poveste, înfloreau în tot locul ștergare albe, prinse la mijloc cu panglici.

Eu nu mai sfîrșeam să laud migala acului Catrinei și să mă mir de îmbinarea culorilor, cînd, deodată, se auzi portița. Venise fratele ei, cel care lucra la Bacău, la Complexul de industrializare a lemnului. M-am ridicat și eu :

— E vremea să plec. Nu mai pot zăbovi, că mă prinde înserarea la casa ta, și eu am venit aici cu treburi.

Catrina mă petrece, și zîmbind, lasă deodată ochii în jos, luîndu-mă de mînă :

— În iarna asta, poate oi pofti și dumneata la nuntă !

Cristina STRUȚEANU

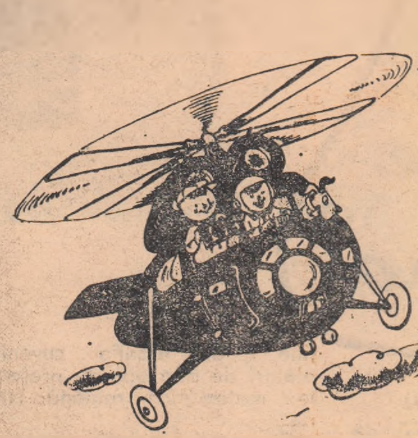
La Casa micilor naturaliști de la Palatul pionierilor crescătorii de albine au mult de lucru. Stupii sînt pregătiți pentru „odihna" de iarnă.

296 școli distruse în Vietnam

Declarația Ministerului Educației al R. D. Vietnam

Ministerul Educației din R. D. Vietnam a dat publicității o declarație în care condamnă cu vehemență recentul atac aerian asupra școlii secundare din localitatea Thuy Dan, provincia Thai Binh. În urma bombar-
damentu
rîți, iar
omorîți,
este a 29
bardame
la începu

În nur
milioane
Minister
opiniei p
împotriv
ganizații
tirea cop
glasul în
opri mîr
clarație.

CU E

DE LA TROP
LA... LIEMP

E cald — grozav de cald. Cald și umed. Umezeala pătrunde în îmbrăcăminte și într-o clipă te afli ud pînă la piele, de parcă ai fi stat o oră sub o veritabilă ploaie tropicală. Norocul meu e că mă dezbrac de toate și rămîn într-o pereche de pantaloni scurți, dar bietul Zdup... cum să-și lepede blana ? ! Îl las în cabina elicopterului și plec singur pe șantier. Doar nu-i vina mea : i-am spus încă de la București că, dacă ține morțiș să mă urmeze în India, o să se coacă, dar tot a venit. Așa că... treaba lui !

Șantierul termocentralei se află în inima Indiei, la Godanari Khami (statul Andhra Pradesh), într-un bazin minier pentru exploatarea huilei. Specialiștii români — ingineri, tehnicieni — s-au obișnuit deja cu clima de aci și lucrează pe întrecute la montarea termocentralei, fabricată și livrată Indiei de către țara noastră. Centrala termoelectrică va trebui să furnizeze energie exploatării miniere din această zonă.

Îl întreb pe conducătorul șantierului :

— Lucrările sînt destul de avansate. Pe cînd prima probă ?

Omul rîde.

— Prima probă ? ! Către sfîrșitul anului dorim să punem în funcțiune primul grup al centralei !

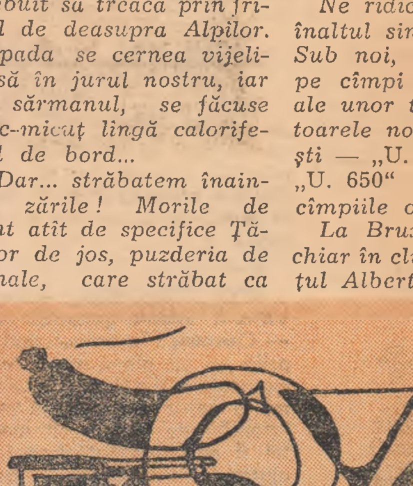
Mă grăbesc către E.G.R.-1. Zdup e singur, sărmanul ! Deși, între noi fie vorba, ași mai rămîne încă, să admir luxurianta natură tropicală.

Pornim motoarele, luăm altitudine și pasărea noastră măiastră înghite nesățioasă distanțele. Ne îndreptăm spre Europa.

Peripețiile îndelungatului drum le voi povesti, poate, altădată. Acum vreau să vă spun despre popasul făcut tocmai la... (o să vedeți curînd, unde !). Nu însă fără a vă povesti că bietul Zdup, după canicula indiană, a trebuit să treacă prin frigul de deasupra Alpilor. Zăpada se cernea vijelioasă în jurul nostru, iar el, sărmanul, se făcuse mic-micuț lîngă caloriferul de bord...

Dar... străbatem înainte zările ! Morile de vînt atît de specifice Țărilor de jos, puzderia de canale, care străbat ca

*niște vini
nobil păm
că ne afl
Aterizăm
unde se
mulțime
mai între
— știm că
poziție de
și tractoar
importă
mărci de
printre ele
lul" nostr
O liniș
peste într
se încearc
canale, t
nesc. O o
dă emoții
salul" nos
iurile
pămîntul
aer, ca d
vulcan. A
ușit depli
Ne ridic
înaltul sin
Sub noi,
pe cîmpi
ale unor
toarele no
ști — „U.
„U. 650"
cîmpiile c
La Bru
chiar în cl
țul Albert*

Ștefăni

— Alo, Iliuță, tu ești ?
— Da !
— Știi de ce te-am chemat
spre Palatul pionierilor. E atît de
Iliuță primi bucuros invitați
palatului.
Poienița era plină de frunz
și la teatrul de vară era liniște.
— Copiii sînt sus, la cercuri
— Spui că nu sînt copiii p
De la Casa micilor naturaliș
făceau ultimele pregătiri ale tere
În sala mică de festivități,
— Dar ce pregătiți ? — am
— Avem o întîlnire. Ne viz
despre ceea ce ne preocupă pe to
...În scurta vizită pe care am
Am fost invitat și eu. O să am tim
care să mă hotărăsc...
Duminică 13 noiembrie, la
nului românesc. Opt sute de copi
porțile pămîntului", film pe care îl
bucureșteni au și oaspeți : circa 3
Pasionații pentru științele n
tovarășul academician M. Băcesc
tainele vieții oceanice.
Atractiv e și programul mi
piesa „Galbșul fermecat".

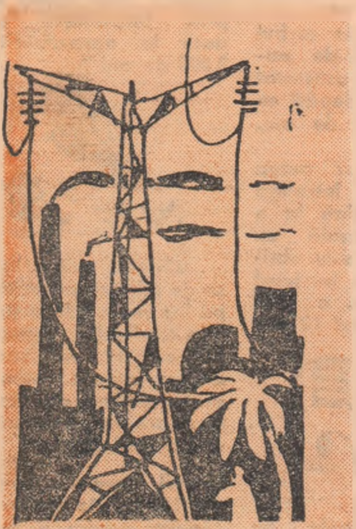
21 octombrie, 30 de elevi au fost omo-
niți. 10 locuitori au fost, de asemenea,
direa școlii distrusă complet. Aceasta
lă din R. D. Vietnam distrusă de bom-
ericane de la 5 august 1964 și a 4-a de
lui școlar.
or 120 000 de cadre didactice, al celor 5
vi, împreună cu milioane de părinți,
ației al R. D. Vietnam denunță în fața
crimele comise de agresorii americani
r. „Facem un apel călduros la toate or-
dre didactice, organizațiile pentru ocro-
oamenii de știință, juriști să-și ridice
acestor crime și să acționeze pentru a
nală a agresorilor" — se spune în de-

. —1 PE GLOB

L DE NORD

singe
spun
Olanda.
pde —
nată o
ni. Nu
nimeni
e o ex-
agricole
Olanda
50 de
e, iată,
iversa-
nesc.
așterne
lunare:
area de
romă-
are îmi
Univer-
pe pla-
fav- ca
ască în
a unui
A re-
nou în
cerului.
parcă,
le roșii
: trac-
omâne-
J. 520",
mânesc
m sosit
re prin-
ge vizi-

ta *Expoziția României* din cadrul celui de-al 37-lea Salon Internațional al alimentației și artelor menajere din capitala Belgiei. *Admirînd rînd pe rînd bogăția standurilor noastre, am avut prilejul să aflu cu plăcere că Expoziția românească a pri-*

mit medalia *Organizației* mondiale a presei periodice cu care a fost distinsă.

La întoarcere, am străbătut Europa, aci scăldată în soare, aci tulburată de cețuri, udată de ploi reci de iarnă sau zgribulită sub o mantie — fragilă încă — de nea.

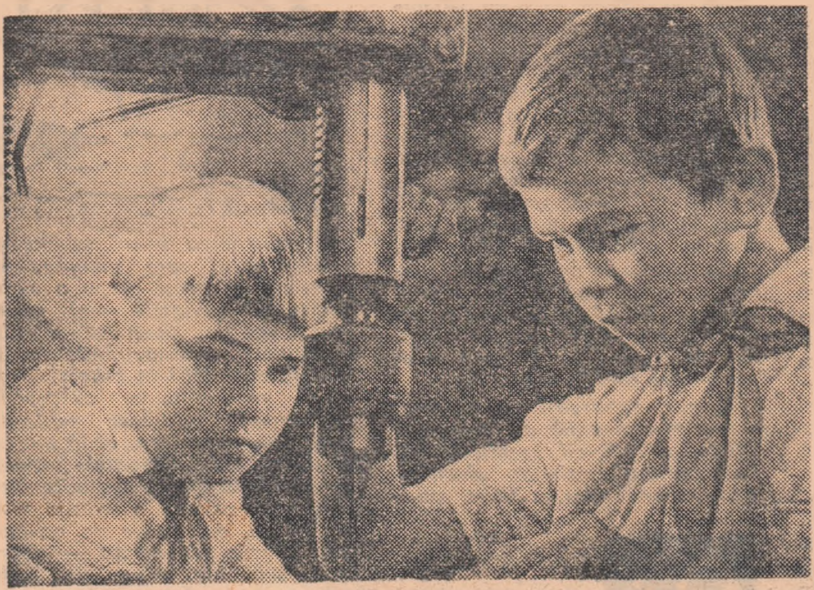
Gheorghiță REPORTERUL

transmite

gîndit la o plimbare. Ce-ai zice dacă am pleca
fară!
pe cei doi prieteni străbătînd aleile din parcul
te căzute în timpul nopții. La bazinul de înot
ebuie să apară. Se apropie pauza.
? Ascultă!
eau glasurile vesele ale „grădinarilor", care
tru iernat. De acum vor lucra numai în seră.
de copii aduc flori. Alții deretică.
.
grup de muncitori din Capitală. Vom discuta
e „Munca — datorie de onoare".
cu Iliuță, am aflat de cîteva acțiuni frumoase.
destul. Așa că voi merge precis. Dar nu știu la
sala de teatru — întîlnire cu maeștri ai ecra-
ntîlni cu interpreți ai noului film românesc „La
ziona în aceeași zi. La această acțiune pionierii
pii din comunele regiunii București.
r putea afla, tot duminică 13 noiembrie, de la
orul Muzeului Grigore Antipa, cîte ceva din...
ușari care, în curînd, vor da viață eroilor din

DE LA PRIETENII TĂI DE PESTE HOTARE

LA 7 NOIEMBRIE SE ÎMPLINESC 49 DE ANI DE LA MAREA REVOLUȚIE SOCIALISTĂ DIN OCTOMBRIE, CARE A DESCHIS O NOUĂ EPOCĂ ÎN DEZVOLTAREA SOCIETĂȚII, EPOCA TRECERII DE LA CAPITALISM LA SOCIALISM, ÎNSCRIINDU-SE CA UN EVENIMENT DE URIAȘĂ ÎNSEMNĂTATE ISTORICĂ INTERNAȚIONALĂ.

Doi prieteni și membri activi ai cercului de automatică și telemecanică de la Casa pionierilor din orașul Kemerovo.

Iubitorii de frumos

„Ce-ar fi să înfrumusețăm sala de sport?" — și-au spus într-una din zile pionierii de la Școala din Novo Alexandrovka. Îndată după aceea au pornit la lucru. De mare ajutor le-a fost epidiascopul. Cu ajutorul lui, au proiectat pe carton diferite chipuri de sportivi, pe care apoi le-au decupat. Coloratul imaginilor a venit după aceea.

Peste cîteva zile a urmat surpriza. Cînd Vladimir Leonțievici Mirinov, directorul școlii, a fost chemat să vadă ce-au lucrat copiii, a fost într-adevăr surprins. Mai, mai să nu recunoască încăperea. De-a lungul peretelui sălii de sport, un alergător gonea către „finiș", un fotbalist se pregătea să lovească mingea, o fetiță făcea exerciții de sărituri cu coarda. Sala părea acum alta.

Dar nu numai aceasta este dovada că pionierii din Novo Alexandrovka (Uniunea Sovietică) sînt iubitori ai frumosului. Scărițele pentru ghivecele cu flori din fiecare clasă, panoul de onoare în formă de curcubeu, galeria de tablouri din școală, lucrate de ei, toate vorbesc de această pasiune.

Dincolo de gardul înalt ce desparte pădurea Băneasa de parcul zoologic, se aud fluturări grele de aripi de vulturi, mormăituri de urși, fluierături de păsări sălbatice. Și, bineînțeles, din cînd în cînd își face cunoscută prezența în mijlocul acestei împărății însuși regele animalelor, leul. Glasul său puternic face să se cutremure pădurea.

Pe aleea care duce la autobuzul ce așteaptă în apropiere, sub frunzișul copacilor, se apropie un grup de oameni, cu fețele arse de soarele cîmpiilor. Discută cu voioșie.

— Nu sînteți de pe aici, intru în vorbă.

— Nu, îmi răspunde cel din mijloc, căruia, parcă, printr-o înțelegere nespusă, cei din jur îi dau dezlegare să vorbească în numele tuturor.

E cel mai în vîrstă. Are părul alb și vorbește domol.

— Am venit cu O.N.T.-ul, explică el, într-o excursie. Am avut recoltă tare bună anul acesta și ne-a poftit inima să facem o plimbare. Sîntem de prin părțile Buzăului, din Maxenu.

— E frumos satul dumneavoastră?

— Așa credem...

Se uită în jur, la fiecare, numindu-i pe rînd: Mușat are casă nouă, Dragu are casă nouă, Ion Stroe are casă nouă... Satul s-a înnoit cu sute de case. Așa că...

De alături, cel mai tînăr din grup, ridică brusc privirea:

— Ai uitat un lucru, nea Ioniță. Ce se întîmplă la întîi decembrie...

— Da. Atunci avem și noi lumină electrică. Se aprind primele becuri în Maxenu.

Discuția este întreruptă de o larmă veselă, care se iscă pe neașteptate, la poarta de intrare în parcul zoologic.

— Ai văzut ce ochi avea crocodilul?! Se uita la mine chioriș...

— Dar struțul — tot întindea gîtul peste gard. Parcă voia să se recomande: „Eu sînt struțul"...

— Și maimuțele... Erau tare caraghioase!

— Dar șarpele?! N-am crezut că poate exista un asemenea șarpe uriaș!

Anghel Georgeta, Nicolae Constantin, Tudor Elisabeta, Daroga Livia, Calotă Steluța și ceilalți elevi din Cetatea Voluntărească — București, veniți să viziteze parcul zoologic, s-au așezat să se odihnească pe băncile din poienița apropiată. Să ia o gustare.

Scot bunătățile din pachețelele aduse de acasă și înfulecă de zor.

Au vizitat parcul zoologic, s-au plimbat, s-au jucat și, bineînțeles, au o poftă grozavă!

Al. Dinu IFRIM
Fotografii: Gr. PREPELIȚA

Din trecutul pămîntului (VI)

de Prof. Dr. Docent MIRCEA ILIE
laureat al premiului de stat

PESTERILE

Peşterile prin frumusețea lor interioară sînt cele mai interesante dintre fenomenele carstice. Pătrunzînd în ele, vedem pe bolțile lor înalte cum atîrnă stalactitele asemuitoare țurțurilor de gheață, prinși iarna de streașina caselor. Pe podeaua peșterilor se găsesc stalagmitele în forma unor coloane scurte, formate din căderea picăturilor de apă desprinse din tavan sau din vîrful stalactitelor Ele au forme de sfeșnice (peștera Măgura), potire horbotate (peștera Comarnic) sau păduri de corali care ajung la mai mulți metri (Pojarul Poliței). Stalagmitele se pot uni cu stalactitele din tavan și formează coloane cu baza îngroșată și mijlocul subțire (Meziad) Pereții peșterilor sînt îmbrăcați în draperii rezultate din șiroirea apei pe suprafața lor (Pojarul Poliței), care seamănă cu perdelele încrețite avînd ciucuri pe margine (peștera Vîntului) sau cu năframele țărancelor (peștera Muierii).

Terenurile carstice din munții noștri se datoresc marmurelor (peștera Lucia-Vidra), calcarelor (munții Apuseni, Podișul Mehedinți, Dobrogea), și travertinelor (Rapolt) În Carpații orientali carstul se află în masele calcaroase din Rarău, Hăghimaş, Ceahlău, Bucegi și Piatra Craiului. Peșterile cele mai cunoscute din această ramură carpatică sînt : peștera Ialomiței cu intrarea înaltă, boltită și cu vestita Grotă a Urșilor, peștera Dîmbovicioarei cu puternice stalactite și stalagmite, și peștera Merești din munții Perşani.

Pe versantul Carpaților sudici dinspre Oltenia sînt cunoscute peșterile : Polovraci, (Valea Oltețului) și peștera Muierii. Stîncile de la Cazanele Dunării adăpostesc de asemenea peșteri (Veterani) ; în platoul calcaros Nera-Caraş se află peștera Comarnic, în munții Cernei este cunoscută peștera Hoților de lîngă Băile Herculane, iar în munții Hațegului se găsesc peșterile Cioclovina, Ohaba și Tecuri, renumite prin tezaurele arheologice și depozitele de guano, întrebuințate ca îngrășăminte agricole.

MARILE VECHI

Carpații nu au apărut dintr-o dată în înfățișarea lor de astăzi, ci s-au format în epoci lungi și repetate. La început, locul lanțului carpatic era ocupat de apele unei mări, străvechi, care stăpînea ținuturi întinse. Din mijlocul acestei mări s-a înălțat lanțul muntos numit hercinic și păstrat în nord-vestul Dobrogei, munții Măcin-Greci.

După înălțarea munților hercinici, care brăzdează întreaga Europă, mările se populează cu forme noi, strămoși ai ființelor actuale. Pe fundul acestora se îngrămădesc pături groase de calcare, care acoperă stivele întunecate ale munților vechi. Pădurile de corali au construit în aceste timpuri stîncile albe ale muntilor nostri calcaroși, plini de pitoresc : Rarău, Piatra Craiului, Bihor

O dată cu ridicarea Carpaților tineri, apele marine s-au retras prin jgheaburi și gropi, pînă în Mediterana și Marea Neagră de astăzi.

Carpații, munții noștri cei mai tineri au adus cu ei instalarea ghețarilor pe culmile carpatice. Între epocile glaciare muntii cu piscuri de sidef, îmbrăcate în dimie albă se acopereau de o perdea verde Jocul acesta cu zăpada a modelat munții și a întărit pe om, care a coborît dintre ramuri și trunchiuri și s-a ascuns în peșteri.

Oamenii au învățat să vîneze, să lucreze cu unelte de piatră (epoca pietrei-cioplite și șlefuite) și să scormonească stîncile Carpaților după vinele verzi, negre și roșii ale bronzului (epoca bronzului) și fierului (epoca fierului)

POPASURI GEOLOGICE IN CARPATII NOSTRI

Carpații orientali reprezintă ramura carpatică cea mai tînără, care a atras atenția primilor geologi prin arhitectura și bogățiile subsolului. Spinările munților înalți (Pietrosul, Giumalăul, Penteleul) cresc din păduri domoale și se înalță puternic în singurătate.

După natura geologică se deosebesc munți cristalini (Rodna-Bistrita) formati din culmi întunecate formate din șisturi vechi cristaline ; munți calcaroși cu chei și peșteri (Rarău, Piatra Craiului) ; munți conglomeratici. înalti și izolati, construiti din bolovăniș bine cimentat (Ceahlău, Ciucaş. Bucegi) și munți grezoși — șistoși, cu obcine prelungi (muntii Bucovinei). În munții Rodna s-au păstrat căldările ghetarilor transformate în lacuri (Lala). înconjurate de creste golase și zimțuite Dantelarea de basm „Pietrele Doamnei" (Rarău) s-a păstrat într-o izolare atrăgătoare În cheile Bicazului, spintecătură adîncă în masa calcarelor, apele vijelioase sar în repezișuri, iar Ceahlăul pare un fund de covată umplut cu conglomerate

Bucegii priviți din valea Prahovei arată ca o cetate puternică cu brîne și cornișe, în care apele și vîntul au sculptat chipuri omenești. (Sfinxul, Omul, Babele).

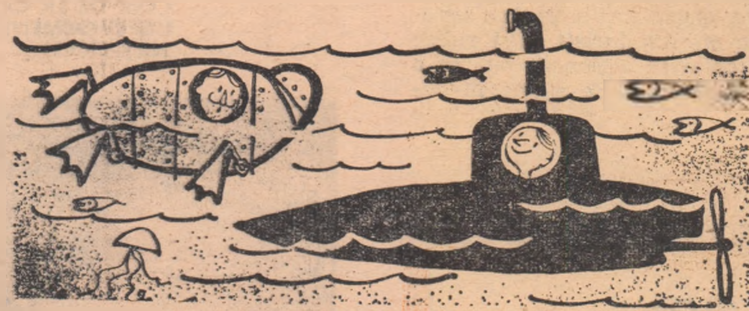
Carpatii sudici, a doua ramură carpatică, se întinde din muntii Făgărașului pînă dincolo de Dunăre, unde se întîlnesc cu Balcanii. La început se dezvoltă o singură culme principală (muntii Făgărași) a căror vîrfuri depășesc 2 500 m (Negoi. Moldoveanu), iar între Olt și Dunăre sînt împletiți dintr-un număr crescînd de lanțuri muntoase care alcătuiesc arcul puternic al masivului banatic

Masivitatea Carpatilor sudici este întreruptă de văi transversale (Olt, Jiu, Dunărea) și de prăbușirile sub formă de bazine (Petroșani, Hateg, Poiana Ruscă, Bahna) întîmplate după încheierea arhitecturii geologice.

Submarinul și istoricul lui

La început, primele nave submarine erau construite din lemn, iar pentru mișcarea lor era folosită forța musculară a omului. Primul submarin construit din metal a fost cel al americanului Buchnel. Construit în anul 1776 el avea forma unei broaște țestoase și era confecționat din bronz. Energia musculară a omului acționa asupra unei elice. Mai tîrziu, Robert Fulton a construit un submarin perfecționat care avea forma unui ou. Și la acest submarin propulsia în imersiune era asigurată de forța musculară a navigatorului. Un nou tip de submarin, mai perfecționat de data aceasta, este construit în anul 1834 în Rusia de inginerul A. A. Schilder. Submarinul era lung de 6 m, lat de 1,5 m, avea o înălțime de 2 m și un deplasament de 12 tone. El se putea scufunda în apă pînă la adîncimea de 13 m. Aici apare pentru prima dată în istoria navigației submarine primul periscop. El consta într-un tub cotit care era folosit pentru observare în momentele în care submarinul se afla în imersiune.

Tehnica construirii submarinelor a fost revoluționată de cuceririle științei și tehnicii secolului XIX. Descoperirea mașinilor electrice, a acumulatoarelor, a făcut posibilă construirea unor submarine perfecționate, care atingeau în imersiune viteze și aveau o autonomie de navigație mai mare. Primul vas de acest fel a fost submarinul „Gustav Zédé" construit în anul 1889 în Franța. Progrese importante în construcția submarinelor au fost realizate însă în secolul nostru, și în special în ultimii ani. Motoarele Diesel au fost înlocuite cu motoare atomice care asigură o viteză mult mai mare, autonomie de navigație, practic nelimitată — putîndu-se scufunda la sute de metri adîncime. Aceste calități ale lor le fac deosebit de utile pentru cercetarea adîncurilor mărilor și oceanelor, iar în viitor, pentru transporturile de mărfuri la mari distanțe. Astăzi constructorii navali experimentează materiale noi, mai rezistente, pentru construcția corpurilor de submarine. — În viitor — nu trebuie să vă mirați — submarinele vor fi probabil din

sticlă. Nu o sticlă obișnuită, ci o sticlă tehnică de un tip nou, ultrarezistentă la presiune — Submarinele clasice nu se puteau scufunda la adîncimi de peste 200 m, dar submarinele atomice moderne ating adîncimea de 400 m. Noul material care se experimentează în prezent este mai dur decît oțelul, mai termorezistent decît cuprul și mai ușor ca aluminiul. Calculele demonstrează că folosirea lui în construcția submarinelor sau altor aparate de scufundare va permite atingerea unor adîncimi de circa 26 000 m, de aproape 3 ori adîncimea maximă a oceanelor !

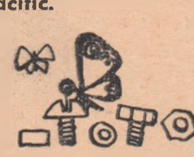
Știință și tehnică

Știați că...

...albinele disting perfect razele ultraviolete pe care omul nu le percepe ? Și furnicile văd razele ultraviolete dar nu disting culoarea roșie.

...cea mai mare scoică din lume este specia denumită tridacna ? Unele exemplare ating o lungime de peste 1 m, sînt late de 70 cm și cîntăresc uneori două chintale și jumătate. Această specie de scoici trăiește în Pacific.

...unele insecte au fălci atît de puternice încît pot roade chiar metalul ? Larvele de Lepidoptere „consumă" cu multă ușurință aluminiul, în special dacă este uns cu... zahăr.

...păsările trăiesc în munti pînă la o înălțime de 4 500 m ?

...delfinul, deși are 96 de dinți înghite hrana fără s-o mestece ?

...șarpele poate să zboare ? În India trăiesc șerpi care se deplasează dintr-un loc în altul prin salturi destul de mari. În mișcare, ei seamănă cu niște sulițe, care zboară de la un copac la altul.

...tot bioxidul de carbon din atmosferă și din mările oceanelor este complet reînnoit prin respirație și descompunerea materiei organice o dată la circa 300 de ani ?

...recordul de longevitate în lumea păsărilor îl dețin corbul și o specie de papagali ? S-a constatat că ei pot depăși cu ușurință 100 de ani.

...dacă s-ar putea comprima întreaga atmosferă pînă la o densitate egală cu cea a apei, s-ar obține un strat în jurul Pămîntului cu o grosime de numai 10 m ?

...cîte degete au elefanții ? Elefantul african are de regulă patru degete la fiecare picior, iar cel asiatic are patru la picioarele dinapoi și cinci la picioarele din față.

oxigenul din atmosfera planetei noastre fixat prin diferite procese de oxidare este reînnoit prin fotosinteză o dată la aproximativ 2 000 de ani ?

...albinele sînt atrase de mirosul propriului lor venin ? Aceasta este explicația faptului că un om sau animal înțepat întîmplător de una din ele, se poate vedea atacat de un roi întreg.

...omul are nevoie de 10 kg de îmbrăcăminte pentru a rezista la o temperatură

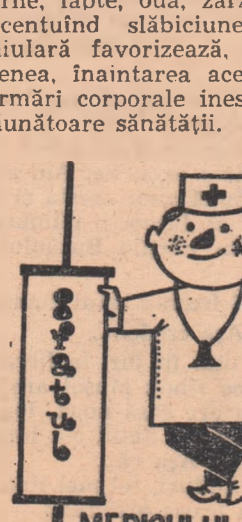
de minus 10 grade Celsius ? În cazul cînd el utilizează țesături din fibre sintetice care au proprietăți termoizolante sînt suficiente numai 6 kg.

DEFORMĂRILE COLOANEI VERTEBRALE

Fără îndoială că poziția neigenică a corpului la scris, citit, cînd mergeți sau ședeți în bancă sau la masa de lucru, ducerea ghiozdanului mereu în aceeași mînă, prostul obicei de-a sta îndelungat picior peste picior, somnul într-un pat cu saltea prea moale sau cu o pernă înaltă sub cap etc., produc deformări ale coloanei vertebrale. dar adevărata cauză a acestor deformări este slăbiciunea mușchilor.

Începînd cu vîrsta școlară, mai cu seamă pe la 10—12 ani creșterea în lungime a corpului fiind deosebit de activă, mușchii. dacă nu sînt antrenați prin exercitii și muncă fizică, nu au suficientă putere să țină trunchiul drept. De aceea la această vîrstă apare de cele mai multe ori devierile de la normal ale coloanei vertebrale, adică îndoiri înainte — cifoze — sau înapoi — lordoge — spre dreapta sau spre stînga — scolioze.

Îmbolnăvirile, lipsa de aer și de soare, alimentația dezechilibrată (cu prea multe dulciuri și făinoase sau cu prea puține alimente care conțin proteine și săruri minerale — carne, lapte, ouă, zarzavaturi) accentuînd slăbiciunea musculară favorizează, de asemenea, înaintarea acestor deformări corporale inestetice și dăunătoare sănătății.

Pentru a avea o ținută corectă, condiția de sănătate și frumusețe se cere, așadar, să se evite îmbolnăvirile, să se folosească din plin pentru întărirea organismului acțiunea binefăcătoare a aerului și a soarelui, să ne alimentăm echilibrat și să fim atenți pentru a avea o poziție corectă a corpului atît în repaus cît și în activitate.

Pentru întărirea mușchiulaturii spatelui care ține capul în poziție normală este bine să practicăm zilnic din exercițiile următoare : mișcări de întindere laterală a brațelor, de ducere a coatelor cît mai spre spate, aplecarea trunchiului către spate din poziția în picioare sau din poziția culcat pe burtă, atîrnarea de scară cu trunchiul puternic dus înapoi, exercițiul cumpăna, mișcări de cățărare, de urcare pe frînghie etc.

Dr. Viorica VASILIU

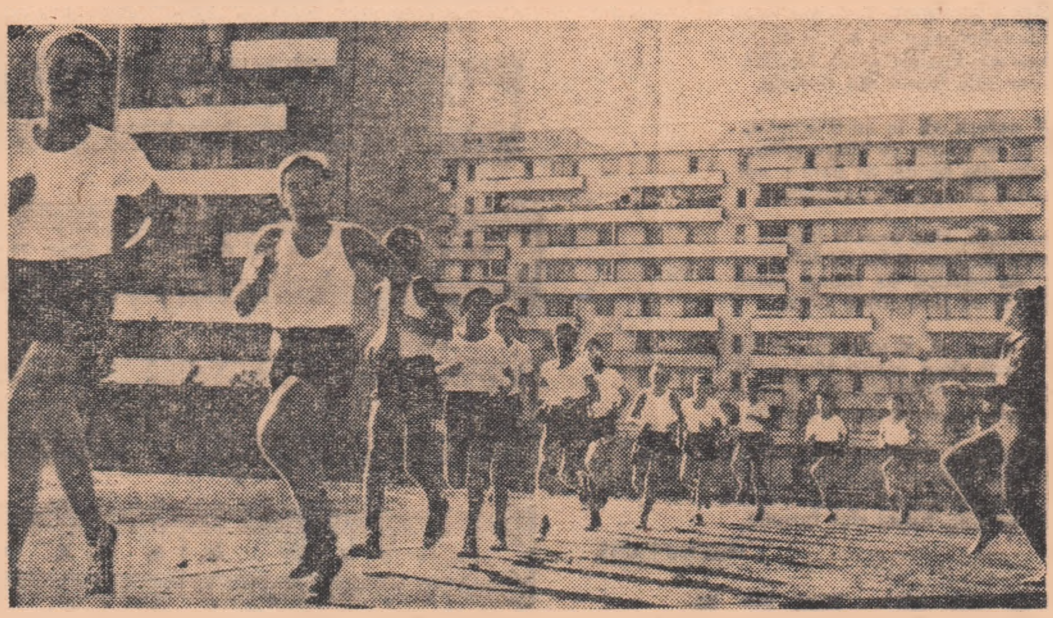
Săptămîna

Comuna Mîrşani, raionul Caracal. *(De la corespondentul nostru, Cornea Marian).* Pionierii de la Şcoala generală nr. 1 au participat la diferite concursuri sportive organizate cu prilejul înmînării insignei de polisportiv. In cadrul acestor întreceri, au înregistrat rezultate valoroase Cristina Nicolae, Burada Marin, Ungureanu Adrian, Diaconu Maria, Drăgan Vasile şi alţii. Toţi aceştia, prin pregătirea lor perseverentă, au obţinut insigna de polisportiv, insignă care se acordă celor mai buni sportivi.

FĂGĂRAŞ. (De la corespondentul nostru Titeiu Nicolae). Consiliul Orăşenesc al pionierilor, împreună cu cercul pedagogic al profesorilor de educaţie fizică şi Consiliul Orăşenesc U.C.F.S. Făgăraş au organizat o *zi a sportului pionieresc* pe stadionul 1 Mai din parcul oraşului, la care au participat peste 200 de pionieri. In ovaţiile colegilor şi ale părinţilor, au cucerit primele locuri următorii pionieri : BALAS DORINA de la Şcoala generală nr. 2, a acoperit distanţa de 60 m plat în 8,7 sec, iar MAGA MIHAI de la Şcoala generală nr. 1 în 8,3 sec. La săritura în înălţime, pioniera HANACIUC MARIA de la Şcoala generală nr. 1 a sărit 1,25 m, ZAMFIR NICULINA, 4,56 m, la lungime, iar HERBERT PETRE de la Şcoala generală nr. 2 a aruncat greutatea dincolo de 10 m. In clasamentul pe şcoli cele mai multe puncte le-a obţinut Liceul nr. 1, urmat de Şcoala generală nr. 2. Rezultate bune au obţinut şi Şcolile generale nr. 1, 3 şi 5.

Sportivă

Şi totuşi nu-i „încălzire" obişnuită. Se învaţă alergarea, care-i o probă atletică, nu o simplă... fugă.

Cu atletismul prin Argeş

Ascultam uneori micile regrete ale handbaliştilor de-o şchioapă, ale voleibaliştilor sau baschetbaliştilor pe tema popularităţii mai scăzute a acestor sporturi în raport cu fotbalul, şi mă gîndeam că, inevitabil, ierarhia din lumea sporturilor are cruzimea ei, că de-asta pe micul handbalist, după ce aruncă la poartă pînă îl doare umărul, îl prinde o poftă straşnică să tragă cu sete un şut cu... piciorul. Dar atletismul? Cică trebuie să ajungi un Zatopek, un Jazzy, un Brumel ca să te ştie lumea, pe cîtă vreme în fotbal, dacă marchezi din 11 metri — şi asta se întîmplă destul de rar — poţi să fii şi în „C" şi tot ajungi cunoscut. Aşa să fie? În şcoli, printre copii, unde poznaşa minge de fotbal atrage toată puştimea — în ultimul timp şi fetele — s-ar părea că atletismul e cam oropsit. Dar, pe terenul de sport al Şcolii generale nr. 9 din Piteşti, în fiecare zi se petrec evenimente în stare să spulbere această părere. Pe terenul de fotbal, în timp ce tripleta de la „6 C" — Răduţă-Bratu-Ghimeş — tăvăleşte mingea cu ardoare, alături, la groapa de nisip, se antrenează Buncilă Romulus, Pally Mircea, Irina Cordachis; prin jurul terenului aleargă sîrguincioşi Crinu Pavel... Buncilă Romulus, Pally Mircea. Irina Cordachis; în faţa ştachetei se agită Ciobanu... Pally, Buncilă...

M-a surprins, evident, frecvenţa cîtorva nume.

— Peste cîteva zile avem concursul şcolar de tetratlon — lungime, înălţime, greutate, alergări — mi-a spus profesorul Dan Alecu. Ei sînt reprezentanţii noştri.

Spre sfîrşitul orei, arătînd spre terenul de fotbal, îl întreb pe Buncilă: „Spune-mi, fotbalul nu-ţi place?!" „Ba da, dar nu mai mult decît atletismul. Zilele astea trebuie să scot 7,6 sec. pe 80 de m plat". Sceptic, mai întreb încă unul, pe Pally. „Mie îmi place atletismul, îmi place poate la fel şi fotbalul. Vreau să fiu o extremă bună, dar îmi lipseşte — cred eu — viteza necesară. Aşa că folosesc în sensul acesta antrenamentele mele de la alergări şi poate — fiindcă văd că treaba merge — o să mă înscriu cu Buncilă la şcoala sportivă.

— O să încep să-l atrag spre atletism pe Oprea Ion de la „8 C", un fotbalist foarte tehnic, dar fără viteză şi rezistenţă, îmi spune profesorul Dan Alecu. Portarii mei n-au destulă elasticitate. Nu ştiu să aterizeze, să cadă cu mingea. Pe cîţiva i-am şi convins că salvarea lor e... ştacheta şi groapa cu nisip.

În acelaşi sens, aproape, am constatat că decurg relaţiile dintre atletism şi celelalte sporturi şi în alte şcoli argeşene. Nici la şcoala generală din Icoana, raionul Slatina, nu găseşti specialişti timpurii în probe atletice, ci tot „atleţi universali". Costea Gheorghe e şi voleizist, şi săritor în înălţime; Boajă Minică şi Boajă Gheorghe sînt alergători şi săritori; Liviu Zaharia e fondist şi aruncător cu greutatea... Cînd n-au mai avut ştachetă — celelalte fiind rupte — Zaharia Constantin a adus imediat una nouă, lucrată de unchiul său, tîmplarul cooperativei agricole :

La Şcoala generală din Picior de Munte, raionul Găeşti, am întîlnit un portar de fotbal, Lia Tudor, care e în acelaşi timp şi cel mai bun handbalist (iată cum se capătă priza la balon) şi săritor la lungime (avem deci încredere în plonjoanele lui) şi alergător (cu toate că aici îl întrece Dumitru Gheorghe, despre care profesorul Hara Eugen, spune că poate prinde şi iepurele). Pe Drăguţ Anica — premiul I pe raion la 60 m plat — cînd a fost întrebată la începutul anului de noua profesoară de sport Diaconu Victoria la care cerc se înscrie, a zis că la volei, apoi la handbal, apoi şi-a adus aminte că e campioană la viteză... şi a conchis zîmbind : „la toate".

După un asemenea răspuns şi după altele pe care le poţi primi de la mulţi şcolari din Argeş şi sigur şi din alte regiuni ale ţării — imaginea greşită că printre copii doar mingile de fotbal au necazuri şi bucurii este corectată de lupta cu secundele şi cronometrele, oglindită în trofeele, cupele şi titlurile de campioni cucerite de micii atleţi şcolari.

T. RACEANU

UN JOC DISTRACTIV

Poftă bună la iaurt

Poate că o să vi se pară curios, dar să ştiţi că dacă vreţi, în obişnuitul iaurt puteţi găsi oricînd zece-cincisprezece... minute de rîs cu lacrimi, din toată inima. Ascultaţi la mine şi o să vă convingeţi repede.

Luaţi două borcane cu iaurt, apoi vă adunaţi într-un grup şi anunţaţi că le faceţi cadou cui vrea să le mănînce. Cum pofticioşi există peste tot, fiţi siguri că veţi avea destui amatori. Alegeţi dintre ei numai doi. Fiecare va avea un şervet la gît. Îi aşezaţi pe două scaune, la un pas unul în faţa celuilalt, îi legaţi la ochi, puneţi în mîna fiecăruia cîte un borcan şi o linguriţă şi le spuneţi : „Puteţi mînca iaurtul cu condiţia să vă serviţi unul pe celălalt". Şi o să vedeţi ce-o să se întîmple atunci. Pentru că cei doi nu se pot vedea, linguriţele cu iaurt vor nimeri pe obraji, pe frunte, pe nas şi mai puţin în gură. Iar voi, pe margine ,o să vă prăpădiţi de rîs.

După cum vedeţi, e un joc distractiv foarte simplu, uşor de organizat fie în timpul excursiilor, fie în încăperi, atunci cînd timpul e nefavorabil. Practicîndu-l, puteţi consuma oricînd o... porţie zdravănă de rîs.

C. D.

PENTRU SERBĂRILE VOASTRE PIONIEREȘTI

PARTIDULUI

Noi sîntem cei dintîi care-am gust.
Din rodu-mbelșugat al luptei tale,
Noi liberi am crescut și-am învățat,
Cum liber suie fumul din furnale.

Demult, ostașii tăi în surd convoi,
Înlănțuiți, stropeau cu sînge glia...
Nu-i vom uita pe cei ce pentru noi
Pe vremuri și-au jertfit copilăria.

Iar mai tîrziu, cînd seceta trecea
Deasupra țării cu aripi hapsîne,
Ostașii tăi răbdau de foame grea,
Copiii țării să primească pîine.

Stîrpind dușmani, și mlaștini, și noroi,
Tu ai rămas de-a pururi fără pată,
Primește-acest angajament : Și noi
Vom crește ca o floare nepătată.

Noi sîntem cei dintîi care-am gustat
Din rodu-mbelșugat al luptei tale;
Noi liberi am crescut și-am învățat,
Cum liber suie fumul din furnale.

Nicolae LABIȘ

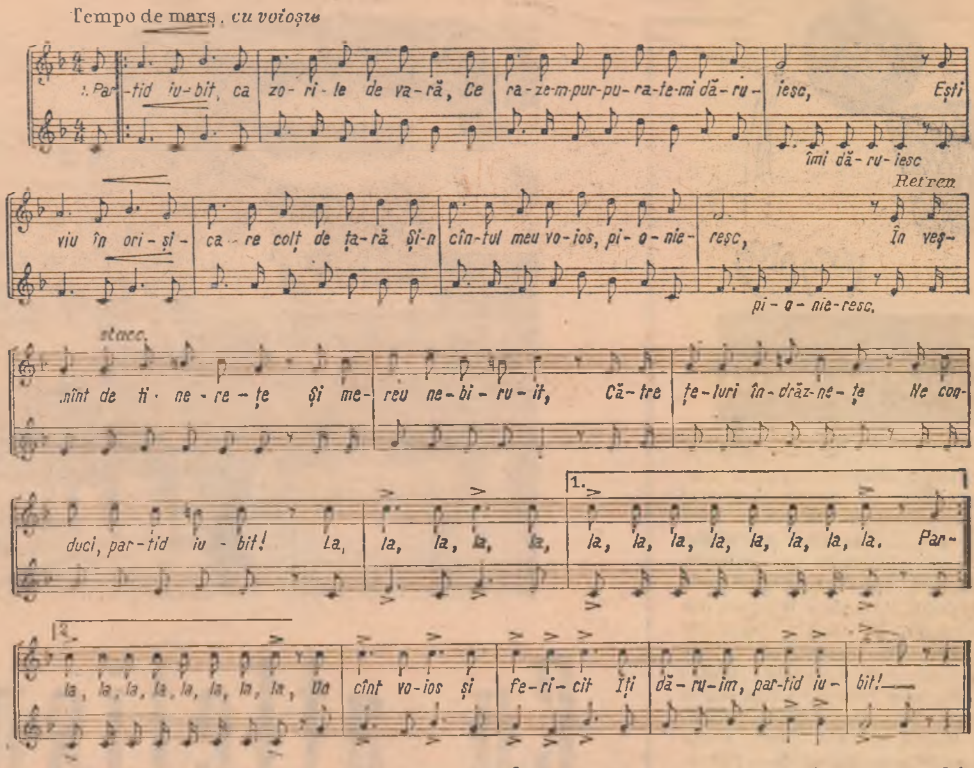
ȚARA MEA

Ca inima-i fierbinte țara mea,
În trandafiri se scaldă toată țara.
Cu mine crește și eu cresc cu ea,
Ca inima-i fierbinte țara mea.
Și anotimpul nostru-i primăvara.
Atîtea căi măiastre se deschid
Și-atîtea bucurii ne dau bineța,
Sub flamura iubitului partid.
Atîtea căi măiastre se deschid,
Iar vîrsta noastră este tinerețea !

Al. ANDRIȚOIU

CÎNTEC PIONIERESC

Versuri : Crisan CONSTANTINESCU — Muzica : Laurențiu PROFETA

Partid iubit, ca zorile de vară
Ce raze-mpurpurate-mi dăruiesc,
Ești viu în orișicare colț de țară
Și-n cîntul meu voios, pionieresc.

Înveșmîntat de tinerețe și mereu nebiruit,
Către țeluri îndrăznețe ne conduci, partid iubit.
Un cînt voios și fericit
Îți dăruim, partid iubit !

CE CITIM ȘI CUM CITIM • CE CITIM ȘI CUM CITIM • CE CITIM ȘI CUM CITIM • CE CITIM ȘI CUM CITIM

CUMPĂRĂTORII „PĂCĂLIȚI"

Știți ce mi-a spus prietenul meu librarul? Că e foarte necăjit cînd i se întîmplă să vadă printre cumpărători, cîte un copil, gata să se păcălească singur. În ce fel? Neștiind cum să-și aleagă cărțile pe care să le cumpere.

— Sînt de pildă acei super-superficiali! a oftat prietenul meu. Ei vor neapărat să-și cumpere cartea numai după titlu, ori după poza de pe copertă. Nu se obosesc niciodată s-o deschidă măcar la prefață și nici s-o răsfoiască cît de cît. Așa i s-a întîmplat unui băiat care a cumpărat „Crimă și pedeapsă" crezînd că-i ceva asemănător cu aventurile lui Sherlock Holmes.

Se mai întîlnesc și superficialii obișnuiți ce au anumite genuri preferate sau disprețuite, peste granițele cărora nu s-ar aventura nici în ruptul capului. Și aceștia se păcălesc cîteodată. De pildă, cei care fug de poveștile „cu animale" de parcă i-ar mușca, n-au cumpărat „Cărțile junglei" ale lui Rudyard Kipling.

— Sînt printre copii, mulți cumpărători care vă trezesc simpatia?

— Sînt, nimic de zis, pe zi ce trece tot mai mulți. Prietenii mei de îndată ce iau o carte în mînă se uită mai întîi la autor, apoi răsfoiesc prefața și, dacă au timp, mai citesc cîteva rînduri spicuite ici-colo din cuprinsul ei. În afară de aceasta, stau de vorbă cu mine, îmi cer părerile, sfatul. Am constatat că acești copii consultă ziarele, informîndu-se din recenziile literare despre volumele apărute, urmăresc publicația „Cărți noi". De asemenea, au un caiet de lecturi personale, ba încă își fac și un catalog de cărți citite pe autori (un caiet vocabular) în care trec autorii și dedesubt cărțile acestor autori pe care le-au citit. Nu-i de mirare că asemenea cumpărători nu se păcălesc niciodată.

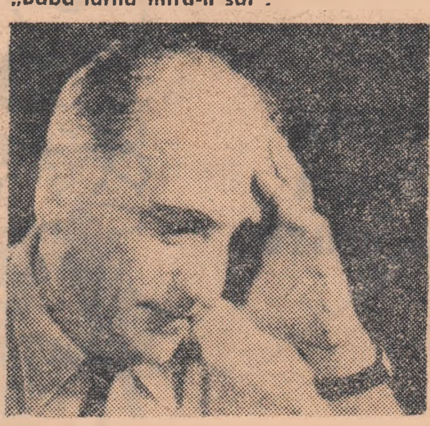
Adrian MÎNTULESCU

Otilia Cazimir

La Iași, pe strada Bucșinescu, într-o casă cu grădiniță de flori, locuiește scriitoarea OTILIA CAZIMIR. V-a dăruit cărțile mult îndrăgite : „Baba Iarna intră-n sat"-versuri, volumul pentru voi intitulat „Poezii", „Albumul cu poze" cuprinzînd schițe-amintiri și romanul despre copilărie „A murit Luchi".

Anul viitor, în Editura tineretului vor apare din nou „Albumul cu poze" și „Baba Iarna intră-n sat".

Demostene Botez

Poetul și prozatorul DEMOSTENE BOTEZ a dedicat multe pagini cititorilor mai în vîrstă. Pe lîngă munca aceasta în creația sa literară și, pe lîngă o activitate bogată pe tărîmul culturii, Demostene Botez nu v-a uitat scriind și pentru voi mai multe cărți ca : „Sfredeluș", „Hoțul și Pachița", „Povestea greierului", „Lanterna magică" (toate pentru cei mici) și „Hoinăreli prin natură" (în colaborare cu Ionel Pop), cît și volumul de povestiri adresate pionierilor mai mari, „Însemnările lui Andrei Chirică".

O NOUĂ COLECȚIE PENTRU VOI

Clubul temerarilor

Citind numai cîteva fraze din volumele deja apărute, observi imediat ritmul trepidant în care își desfășoară acțiunea eroii tuturor povestirilor ce au apărut și vor apare în colecția „Clubul temerarilor".

Editura Tineretului — inițiatoarea acestei colecții adresată în primul rînd vouă, școlarilor, — într-un Cuvînt către cititori inserat pe ultima filă a volumului de început, anticipează : „Veți întîlni în paginile acestor cărți personaje dîrze, puternice, temerare, pline de iscusință, de simțul onoarei și de romantism, pe care le-ați îndrăgit din totdeauna și al căror exemplu doriți să-l urmați".

Scrise cu nerv, palpitant, povestirile apărute pînă acum s-au bucurat de aprecierea micilor cititori : „Taina cetății" de Corneliu BEDA, „Corsarul de fier" de George ANANIA (vol. 2 și 3) și „Acolo unde vîntul rostogolește norii" de Leonida NEAMȚU (vol. 4 și 5).

Exprimînd simțămintele tinerilor cititori, urăm colecției „Clubul temerarilor" succes și pe mai departe și tiraj... sporit.

Ștefan ZAIDES

Jocul de-a copilăria

ION MICLEA, cunoscut copiilor prin numeroasele sale fotografii din lumea animalelor, a făcut o propunere aparatului de luat vederi : să se joace „de-a copilăria"... Partenerul jocului? Un pui de leu, născut la Grădina zoologică din București.

Îl putem vedea astfel, pe proaspătul cetățean al grădinii zoologice, în primele lui zile de viață, cînd face cunoștință cu celelalte animale și cu prietenul său Omul, cînd observă lumea din jur, făcînd pozne, uneori blînde, alteori fioroase; în sfîrșit avem surpriza să descoperim că puiul de leu este preocupat să-și aleagă un drum serios în viață.

Vreți să știți ce a devenit pînă la urmă? Urmăriți, atunci, paginile albumului „POVESTEA UNUI PUI DE LEU" de I. Miclea.

Albumul conține nouăzeci și unu de fotografii artistice alb-negru și a apărut într-o frumoasă prezentare artistică și grafică, la Editura „Meridiane".

Al. MIHU

O albină și-a luat zborul

O albină și-a luat zborul din stup. Un fapt obișnuit. Am uitat să vă spun însă, că albina se numește Maia și că drumul ei va fi plin de peripeții. Este o albină isteață, inimoasă, dar neștiutoare la început și convinsă că are o chemare mai înaltă, decît aceea măruntă de a culege zilnic polenul.

Citind cartea am fost îndemnată să scot cîteva citate. Iată : „Ifi nu are o simțire aleasă". Cine este Ifi și ce înseamnă să ai o simțire aleasă?... „De multe ori se-ntîmplă să rîzi de cîte un lucru. Și abia mai tîrziu să-ți dai seama că, de fapt, nu-l înțeleseseși". Cum a ajuns Maia să tragă o asemenea concluzie? „Experiența este totuși cel mai bun prețios în viață". Care este înțelesul acestei definiții? După cum se vede multe răspunsuri privitoare la ce e bine și ce e rău, pot fi găsite în povestea Maiei, chiar dacă e o poveste învăluită în fantezie. Este o carte ce și-a cucerit admirația copiilor din Europa, cele două Americi, Asia și Africa. Ea se intitulează „ALBINA MAIA ȘI AVENTURILE EI" și a fost scrisă de WALDEMAR BONSELS.

Margareta MICU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii" telefon 17 60 10, 17 60 20 : Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".

40361